

*„...mert a szegények mindig
veletek vannak, és amikor csak akartok,
tehettek velük jót...” Mk 14,7*

Pásztor Gyula

A SZEGÉNYEK MINDIG VELETEK VANNAK

Egy kijelentésnek, sőt egy beszélgetésnek a kiragadott közepe ez a fél mondat, mégis fontos üzenetet hordoz éppen abban az összefüggésben, amelybe ágyazódik.

Jézus a leprás Simon házána vendége, amikor egy asszony alabástromtartóban hozott drága nárduskenetét a Mester fejére önti. Vannak, akiknek azonnal feltűnik a különleges érték, és annak furcsa felhasználása. Bosszankodnak is ezen magukban, és azt mondják: „Mire való a kenetnek ez a pazarlása? Hiszen el lehetett volna ezt adni több, mint háromszáz dénárért, és a pénzt a szegényeknek lehetett volna adni.” Aztán keményen rá is támadnak az asszonyra. Jézus azonban védelmébe veszi a megajándékozóját, és így szól: „Hagyjátok őt! Miért bántjátok? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek vannak, és amikor csak akartok, tehettek velük jót, én azonban nem vagyok mindig veletek. Azt tette, amit tennie kellett: előre megkenete a testemet a temetésemre. Bizony, mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is el fogják mondani az ő emlékezetére.” (Mk 14,4-9)

Miről ad jó példát ez az asszony? A jócselekedetről. Arról a jótettéről, amely hitből és valamilyen felismerésből származik. A jótett a korabeli Izráelben fontos vallási feladat és erény volt. Része a napi életnek, gondolkodásnak. Ezen mérik le a jelenlévők az asszony viselkedését. Ekkora értékből hány szegényen lehetett volna segíteni, ha nem pazarolja el ilyen fölösleges dologra. (Az általuk becsült összeg egy napszámos egy évi keresete.) Érdekes, hogy válaszában Jézus is jótetről beszél, ugyanakkor megfogalmazza annak valódi ismervét: „Azt tette, amit tennie kellett...” Szó szerinti fordí-

tásban: „Amije volt, azt tette...” Ha utánajárunk Jézus kijelentésének, ilyesmit értünk meg belőle: ez az asszony felismerte, hogy minek van itt az alkalma, mi ebből következően az ő feladata, és mire van lehetősége, mi áll rendelkezésére. Aztán ment, és aszerint cselekedett. És ezzel sokkal többet tett, mint amit emberileg láthatott, elgondolhatott. Olyat, ami máskor és mással már soha nem lenne pótolható. Mi vezette, mi segítette ebben? Minden bizonnyal az a hála, amelyet Jézus iránt érzett, aki megbocsátotta bűneit, feloldozta vétkei terhe alól, aki által új életet és új szemléletet nyert. Beszédese, hogy mindez olyan valakinél történik, akit minden bizonnyal Jézus gyógyított meg halálos betegségéből, a leprából. Ebben a házban a hála meghatározó érzés lehetett, és segítség abban, hogy Jézust annak lássák, akiben Isten mindent nekik adott. Jézus szerint tehát a jótett ilyen háttérből és ilyen indítékból születik. S ha a kérdezők most nem is ismerték fel a jótett lehetőségét ott, ahol Jézus jelen volt, az Úr szerint lesz erre lehetőségük akkor is, amikor nem látják már testileg őt. De ennek megéléséhez szükségük lesz arra, hogy ettől az asszonytól, de még inkább a Jézustól hallottakból tanuljanak. Azoknak, akik akkor és ott hallották Jézust, és azoknak is, akik ma tartozhatunk őhozzá.

Mit kell tehát megtanulni?

1. Először is azt, hogy a jótett személyes ügy. Az nem az én felelősségem, hogy mások megértik-e, mi ezen a téren a feladatuk, mire és hogyan használják a javaikat, értékeiket. Azzal nem nekem kell sem gazdálkodnom, sem elszámolnom. Azzal viszont annál inkább, amim nekem van. Hiszen ez a Jézus iránti hálaadásom megélésének egyik alapvető, rendelkezésre álló és alkalmas eszköze. Amivel rendelkezem, annak egy részét egészen biztosan arra kaptam, hogy erre használjam. Ha Isten elvárja tőlem, hogy jót tegyek, akkor ehhez egészen biztosan magam is rendelkezem valamilyen eszközzel.
2. A hála alkalmassá tesz és felkészít arra, hogy felismerjem, kivel és milyen formában tehetek jót, minek van itt az alkalma. Hiszen a hála olyan, mint az éhség vagy a szomjúság, keresi, figyel, hogy hol elégülhet meg. Ezért a fordítottja is igaz. Ahol nincs ilyen vágyam arra, hogy Istent jótettekkel dicsőítsem, és megtaláljam, hogy ezt kivel szemben és hogyan valósíthatom meg, ott valószínűleg hiányzik a hála az életemből, ott Jézus Krisztust nem annak látom, akivé ő értem is lett.
3. Jézus egyértelművé teszi, hogy a szegények ügye nem jár le. Saját példája mutatja egyfelől a következetes elkötelezettséget az elesettek iránt. Egész pályafutása hitelesen szemlélteti, hogy Ő az Atya könyörülő szeretetének eszköze. Szolgálatba lépésekor így hirdeti Ézsaiás szavaival a megértett küldetését: *„Az Úr Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”* (Lk 4,18-19) Ugyanakkor soha nem keltette azt a látszatot, mintha az lenne a célja, hogy e földön minden betegséget megszüntessen, a szegénységet végérvényesen felszámolja, és minden igazságtalanságot lehetetlenné tegyen. Akit meggyógyított, ki volt téve annak, hogy újra megbe-

tegszik, és akiket a halálból feltámasztott, őket sem olyan testben hívta vissza a földi életbe, amelynek a halál többé nem árthat. De minden ilyen tettével láthatóvá tette Isten cselekedeteit. Szemléltette azt, hogy Isten min fáradozik, és előjelét adta annak, amit Isten az örök életben teljessé fog tenni. Amikor kiküldte a tanítványait az Isten országa elérkezésének hirdetésére, a feladatuk részévé tette: „*Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat...*” (Mt 10,8). Mert a gyógyulás, a feltámadás, a leprától való megszabadulás hiteles jele Isten országa elérkezésének, Isten jelenlétének, hatalmának és kegyelmes fáradozásának. De nem hitegette a tanítványokat azzal, hogy ezzel oldódik meg minden földi szükség.

Amikor tehát Jézus azt mondja, hogy a szegények mindig velünk lesznek, akkor nem a szolgálata eredménytelenségéről vagy hiányos voltáról beszél, és végképpen nem Isten érzéketlenségéről, közönyéről ezen emberi sorsok iránt. A szegények, betegek, elesettek jelenléte hozzá tartozik a bűneset utáni földi léthez és vele a gyülekezet életéhez. Kihívás és felhívás a gyülekezet tagjai számára. Az értük való fáradozás nem szélmalomharc, hanem Istenre néző, mindig időszerű szolgálat. Részesedés Jézus Krisztus munkájában. Alkalom és eszköz a hálaadás megélésére, és ezáltal Isten szabadító szeretetének a hirdetésére. Amit erre fordít valaki, azt nem elpazarolja, hanem aktuálisan Jézusra „költi”, hiszen Ő maga mondta: „*amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg*” (Mt 25,40).

Az asszony tettét Isten különös módon beépítette a maga szabadító munkájába, hogy az Ő Fia már szenvedése idején olyan dicsőségben részesüljön, amilyen megilleti őt. Amikor Jézus az Ő mennybemenetele utáni időszakra vonatkozóan azt mondja, hogy „*a szegények mindig veletek vannak, és amikor csak akartok, tehettek velük jót*”, azt a lehetőséget kínálja fel, hogy velünk ugyanez történjen: bekapcsolódjunk abba a seregbe, amely hálájával úgy magasztalja az Urat, ahogyan az megilleti Őt, és egyúttal eszközei legyünk Isten életet helyreállító szeretetének. Mennyi lehetőségünk van erre! Hadd valósuljon meg ezek közül minél több úgy, ahogyan a történetbeli asszonynak az esetében a mi Urunk dicsőségére!